

Să ne facem, totuși, probleme

Toamna teatrală a debutat anonim la Iași, cu un spectacol înscris docil în parametrii unei declarate absențe a performanței. Rețeta montării este simplă: se

Scenă din spectacol

MIELUL TURBAT de AUREL BARANGA • TEATRUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI” din IAȘI • Data premierei : 18 septembrie 1988 • Regia : BOGDAN ULMU • Scenografia : RODICA ARGHIR • Distribuția : DORU ZAHARIA (Spiridon Biserică), VIRGILIU COSTIN (Mitică Ionescu), FLORIN MIRCEA (Cristescu), ADI CARAULEANU (Cavafu), GEORGE MACOVEI (Toma), DAN ACIOBĂNIȚEI (Bontaș), CONSTANȚA IERCA (Maria), MARIETA SANDU (Margareta), CONSTANTIN AVĂDANEI (Tache), GELU ZAHARIA (Doctorul), CLAUDIU AGHICULESEI (Gămălie).

ia textul lui Baranga, se distribuie unor actori eventual mai puțin solicitați în alte spectacole existente pe afiș, se recomandă exteriorizarea cât mai subliniată a comicului de caracter și de situație din replică, se agită totul bine și se plasează într-un decor ostentativ vetust. Publicul (și se cunoaște că la Iași există unul cu deosebire generos) va aprecia cu bunăvoință această frontală și economică rezolvare scenică a unui text scris în urmă cu peste 35 de ani.

Rezultatul se plasează, vizibil și substanțial, sub cota valorică normală a piesei și a forțelor artistice existente la Teatrul Național „Vasile Alecsandri”. Textul lui Baranga, reprezentând, la premiera absolută din 1954, momentul de trecere de la comedia anecdotică la cea tematică în literatura noastră, a mai îmbătrânit între timp, ca orice organism viu. Își păstrează însă, intactă, întreaga forță satirică. Regia artistică s-ar fi cuvenit să exploateze perenitatea ideilor și atitudinilor scriiturii, evitând plasarea centrului de greutate al pledoariei scenice în zona „întîmplării”, a faptului concret. În esență, șarja acuzatoare din **Mielul turbat** este îndreptată împotriva conspirației comodității și imposturii, și tocmai din acest punct de vedere, piesa rămîne cum nu se poate mai actuală.

În reprezentație însă, conflictele se mențin la suprafață, interpretii se agită, dar spectacolul n-are ritm, întregul se prezintă sub forma unei relatări dialogate, pe care actorii se întrec în a o prezenta publicului cu cât mai mult haz, forțînd barierele unei veselii de circumstanță, dar risul (pentru că se rîde) n-are acoperire în gînd. Personajele, în frunte cu un Spiridon Biserică abulic, parcurg astfel în cadențe săltărețe culoare cu sens unic, la capătul căror le așteaptă o nemeritată uitare. Firave încercări de individualizare (Constantin Avădanei — Tache, Adi Carauleanu — Cavafu) sau supralicitări în același sens (George Macovei — Toma, Dan Acioabăniței — Bontaș) nu fac decît să ne sporească nostalgia după o posibilă coordonare regizorală care ar fi asigurat montării echilibrul necesar.

Constantin PAIU